

om industrielle Forhold i Udlandet. Naar man ønsker fra de industrielle Organisations Side at vide Bæfted om de industrielle Forhold i Udlandet, er det jo sikkert af Hensyn til, at disse Forhold kunne komme til at øve Indflydelse paa deres Forhold. Derfor søger man dels at holde sig å jour med, hvad der kommer frem af tekniske Fremstrid, dels at blive bekendt med handelspolitiske Forhold og andre Forhold i Udlandet. Men for Arbejdernes Vedkommende har denne Sag ogsaa en særlig Betydning, idet gode eller mindre gunstige Arbejdsvilkaar i Udlandet ogsaa have Indflydelse paa deres Forhold. Hvert Foraar søger en større eller mindre Del af vore unge Arbejdere til Udlandet for at uddanne sig videre i deres Fag, for at skaffe sig lidt Verdenserfaring o. s. v., det er derfor af ret stor Betydning, om man har Midler til at anstille saadanne Undersøgelser og offentliggøre dem. Man vil kunne sige: Arbejderne have jo en Dags-presse til deres Raadighed, og de have naturligtvis ogsaa nogen Forbindelse med Arbejdere i andre Lande, de kunne da offentliggøre det, de saa at vide ad denne Vej. Dertil kan jeg svare, at have Arbejderne en Presse til deres Raadighed, have Arbejdsgiverne en meget større, som i særlig Grad varetager deres Interesser, og naar man ikke desto mindre har ment, at det havde Betydning at støtte dem i deres Bestræbelser for at indsamle og offentliggøre saadanne Oplysninger, tror jeg, det vil være ligesaa rimeligt, om man fra Arbejdernes Side gjorde Krav paa, at der blev gjort det samme over for dem. Det drejer sig jo her om en meget stor Del af vore Medborgere, om en Organisation, der bestaar af 7—800 Foreninger spredte over hele Landet, større eller mindre, men i Reglen i hver By, samlet under en Art fælles Ledelse, saa det er at vente, at naar man kan skaffe sig Foredragsholdere, ville disse kunne komme til at tale for alle Arbejderne i den vedkommende By, naar det drejer sig om almindelig Foredrag. Denne Organisation tæller nogle og fyrrer Tusende Medlemmer. Jeg synes da, at naar man ser hen til Antallet og til den Betydning, det har for Samfundet, at Arbejderne ere vel ophyste og bestandig gaa frem i den Retning, maa man være glad ved at kunne hde dem en Haandsrækning med et saa lille Bidrag som det, her er Tale om.

Hvis en eller anden vilde sige: Vi finde ingen Anledning til at støtte Fagforeningerne, thi vi kunne risikere, at de bruge Statens Penge til at strejke for, vil jeg først sige, at 5,000 Kr. spiller ikke nogen stor Rolle, naar der er Tale om en Strejke og dernæst lig-

ger det i Sagens Natur, at naar der af Regering og Rigsdag bevilges Penge til Fagforeningerne med et bestemt Formaal, vil Arbejderorganisationen selvfølgelig lige saa lidt som andre Organisationer benytte Pengene til andre Formaal end dem, som de ere i Stand til at staa til Regnskab for fuldt ud efter den Mening, der har været lagt i den Bevilling, der i saa Henseende er givet. Jeg synes, at naar man ser paa Finansloven som Helhed, og ser, hvorledes mange andre Institutioner støttes, vil det sikkert være noget, der var i høj Grad, i hvert Fald dette Ting, værdigt, om vi sagde, at vi vilde ogsaa være med til at støtte Arbejderne og det i særlig Grad, naar det drejer sig om at forøge deres Oplysning. Det er nemlig sikkert en Forøgelse af vor Nationalkraft. Jeg skal med disse Par Ord — det er jo tilfældigt, jeg er bleven Ordfører i denne Sag — tillade mig at anbefale det høje Ting at stemme for Mindretallets Forslag under Nr. 67 til § 19.

Wulff: Jeg vil gerne sige nogle Ord i Anledning af den samme Sag, som den sidste ærede Taler talte for. Jeg er tillige foranlediget dertil af nogle Bemærkninger fra den ærede Ordfører for. Jeg kan ligesom den ærede Ordfører erkende, at det selvfølgelig er i sin Orden, at der hos Arbejderne gør sig en Trang gældende til at faa Oplysning udbredt ved Hjælp af Foredrag, og at det selvfølgelig heller ikke er andet end i sin Orden, naar Staten støtter en saadan Oplysningsvirksomhed og gør det lige saavel over for Arbejderne som over for enhver anden Samfundsklasse. Jeg har selv haft Lejlighed til at tale i Arbejderforeninger og kan bekræfte, at der er en stor og alvorlig Trang til Stede i denne Retning, og at disse Foreninger optræde paa en saadan Maade, at den sidste ærede Taler sikkert har Ret i, at man vil kunne vente en loyal Forvaltning af en saadan Bevilling fra Staten. Imidlertid er der det ejendommelige ved dette Forslag til en Bevilling, at det fremtræder uden nogen som helst Støtte. Den har ikke en Gang faaet Støtte fra den Side i denne Sal, hvortil Socialdemokraterne ellers pleje politisk at støtte sig, og naar det er saaledes, maa det vel have sin særlige Grund. Naar jeg da har tænkt over det Spørgsmaal, hvordan det kan være, at Forslaget kommer uden Støtte, har jeg tænkt mig, at det maaske kunde ligge i, at det var til Fagforeningerne, man forlangte Bevillingen. Det er jo saadan, at Fagforeningerne i mange Kredse blive betragtede med en ikke ringe Mistillid, og det er ikke ugrundet. I Begyndelsen af deres